

Rostislav Iščenko: Neustále odkládaná ofenziva ukrajinské armády. Jaký je důvod

- CZ24 News | 27. března 2023

Návštěva japonského premiéra na Ukrajině, kterou Američané zorganizovali "jako protiváhu" k návštěvě Si Ťin-pchinga v Moskvě, nakonec nebyla tak úplně zbytečná. Zelenskij poskytl v předvečer Japoncova návratu do vlasti rozhovor japonskému listu Jomiuri.

Vrchní velitel ukrajinských ozbrojených sil si Japoncům mimo jiné postěžoval, že jeho armáda nebude v nejbližší době schopna přejít do ofenzivy kvůli nedostatku techniky a munice. "Bez tanků, dělostřelectva a HIMARSů nemůžeme poslat naše statečné vojáky do první linie," prohlásil Zelenskij.

Ukrajinský prezident si zřejmě plete pojmy frontová linie a ofenziva. Denně posílá své "statečné vojáky" do frontové linie, přičemž jich už úspěšně zlikvidoval nejméně sto padesát tisíc (nepočítaje v to ještě více těch, kteří ztratili bojeschopnost kvůli zraněním a úrazům). Navíc, pokud nebudou ukrajinští vojáci posláni na frontovou linii, kdo pak, světe, div se, udrží frontu, kterou se snaží na několika místech najednou prorazit úderná uskupení ruských vojsk. Armáda "bojující" v týlu a čekající na techniku a munici by byla zajímavým ukrajinským know-how, pokud by to bylo v zásadě vůbec možné.

Je zřejmé, že Zelenskij se příliš nevěnuje nácviku scénářů svých prezidentských projevů (tady se nehází shnilá rajčata - i když by se to hodilo), a měl tedy na mysli, že nechce posílat nashromážděné zálohy do první linie bez řádného technického zabezpečení. Připomínám, že loni na podzim ukrajinští generálové hrozili sestavením tří nových armádních sborů (po 40 000) pro ofenzivu na třech různých směrech. Kyjevské úřady slíbily, že letos dosáhne ukrajinská armáda hranic z roku 2013 a vrátí pod svou kontrolu nejen Chersonskou a Záporožskou oblast, a nejen celý Donbas, ale i Krym a Sevastopol.

Je třeba dodat, že tři čerstvá a dobře vyzbrojená uskupení po čtyřiceti tisících mužů (celkem 120 tisíc) by mohla způsobit na frontě vážné problémy, i když jejich úderný potenciál by jistě nestačil k realizaci Kyjevem deklarovaných ambiciózních plánů. V únoru letošního roku však již optimismus ukrajinské armády značně vyprchal. Nejednalo se již o tři uskupení. Nyní Kyjev slíbil, že sestaví pro protiofenzivu pouze jeden nový sbor o čtyřiceti tisících mužích.

Čtyřicet tisíc však může být rozděleno i mezi velitelství tří sborů, ale tím se jejich průbojnost nezvýší. Zelenskij má naprostou pravdu v tom, že pro úspěšnou ofenzivu nestačí jen „kanonenfutter“ zachycený v náborových střediscích, ale že je třeba i výzbroj a munice ve značném množství.

Obecně lze říci, že rezervy bylo možné shromáždit pouze pro jednu ofenzivu. Kyjev se snažil až do poslední chvíle všechny přesvědčit, že tato ofenziva se uskuteční na záporožském směru, ačkoli úderné uskupení se shromažďovalo u Bachmutu a zálohy nacházející se v oblasti Dněpropetrovska a Pavlogradu mohly být rychle přesunuty jak k Bachmutu, tak i na jih (Záporoží) nebo na sever (Kupjansk). Jinými slovy, přesné místo ukrajinského hlavního úderu nebylo možné předem určit.

Nyní, po prohlášení Zelenského, vyvstává otázka: uskuteční se vůbec nějaká ofenziva? Technika ze Západu přichází pomalu. Munice přichází ještě hůře. Situace u Bachmutu a Avdějevky je taková, že, aby se fronta udržela, musí tam být přesunuty síly z kyjevského, černigovského a sumského směru, čímž se oblast od Černigova po Bělgorod vystavuje překvapivému útoku ruských vojsk. Kyjev se

prozatím snažil nijak se nedotýkat strategických záloh /oněch pověstných čtyřiceti tisíc/ a vrhal nevyycvičené mobilizované muže do boje už týden nebo dva poté, co je načapali na ulici. Tím však jen znásobuje ztráty. Z takto zformovaných jednotek po týdnu či dvou bojů nezbylo nic. Jinými slovy, mezi povolávacím rozkazem a hrobem žije průměrný mobilizovaný Ukrajinec měsíc, a přitom bojuje deset až patnáct dní.

Kyjev doufá, že se mu podaří zahladit hrozící ruské průlomy u Bachmutu a Avdževky hromaděním mrtvol, doufá, že tím oslabí a vyčerpá útočící jednotky, stabilizuje frontovou linii, a počká, až Západ dodá potřebné zbraně a prostředky, a pak přejde do útoku.

Tato naděje je absurdní, protože Rusko ještě ani nezačalo čerpat své strategické rezervy (čeká na průlom v ukrajinské obraně). Proto, i kdyby se Moskva rozhodla pro dočasnou strategickou pauzu, aby nahradila unavené jednotky na frontové linii, doplnila materiál atd., může se ukrajinská "ofenziva" uskutečnit pouze jako PR trik. První fází by byl průlom ruské obrany, za cenu „obrovských ztrát“. Druhou fází pak den či dva intenzivně medializovaný postup, který by ukrajinská média prezentovala jako konečné a nezvratné vítězství. Třetí etapou by se stalo střetnutí s předsunutými ruskými zálohami a zničení průlomového ukrajinského uskupení.

Zhruba takto by měla vypadat ukrajinská "ofenziva" (bez ohledu na to, na kterém úseku fronty by se odehrávala). A to je pro Kyjev stále ta nejlepší varianta. Koneckonců je možné, že frontu ani neprolomí a bude vyčerpávat své rezervy v marných útocích na připravenou obranu.

Proto by bylo v zásadě logické, kdyby Ukrajina na ofenzivu zcela zapomněla, přešla na rozumnou, pružnou, manévrovatelnou obranu a pokusila se způsobit ruským ozbrojeným silám dostatečně vysoké ztráty na úkor území, které jim bojem ustupuje, aby narušila jejich útočný impuls a prodloužila válku o další rok.

To však bylo rozumné i loni. Přesto byla ukrajinská armáda neustále vrhána do ofenziv, které vedly k obrovským ztrátám při skromných územních úspěších. Ve skutečnosti sám Zelenskij, který se zasekl na Bachmutu, odmítl vydat rozkaz k ústupu a vyrovnání frontové linie, i když se v důsledku obchvatného manévru ruských vojsk ocitla ukrajinská armáda u Bachmutu v krajně nevýhodné situaci (v kleštích, s komunikacemi pod palbou ruských ozbrojených sil, tudíž s nízkou propustností, a proto neumožňující zásobovat krvácející posádku ani dostatečným množstvím munice, ani potravin).

Odmítání dobrovolného ústupu, snaha bránit vše, nevzdat se ničeho (i když není dostatek sil) a snaha zahájit protiútok při každé vhodné i nevhodné příležitosti je tedy vědomou strategií ukrajinských ozbrojených sil a není důvod k domněnce, že se něco změní.

Zelenskij si může stěžovat Japoncům na nedostatek zbraní, techniky a spotřebního materiálu, jak chce. Dobře ví, že Ukrajina už může jen předstírat, že ještě žije, dokud jí USA dávají peníze a zbraně. V souvislosti s tím strategií ukrajinských ozbrojených sil určují USA.

Američané sice Ukrajince nelitují, ale neplýtvají by dostupnými zdroji na neplodné ofenzivy, kdyby nebyli nuceni demonstrovat "ukrajinskou efektivitu" svým domácím voličům a svým spojencům na mezinárodní scéně. V této hybridní válce vsadily USA na ekonomický blitzkrieg proti Rusku. Podařilo se jim přesvědčit své spojence, že budou muset jen trochu trpět a pak budou všechny ztráty - i s úrokem - kompenzovány kořistí z poraženého Ruska.

Dovolte mi však připomenout, protože mnozí již pravděpodobně zapomněli, že na samém počátku speciální vojenské operace a západní sankční války proti Rusku limitovali německý kancléř Scholz a jeho vláda udržitelnost německé ekonomiky na dobu dvou let. Po dvou letech by se tedy nemělo

mluvit jen o ztrátě jednotlivých (do USA, Ruska, Indie a Číny přesunutých) podniků či krachujících průmyslových odvětvích, ale o zhroutilí celé německé ekonomiky. Jinými slovy, aby se Německo udrželo v protiruském spolčení, musely by ho po dvou letech sankční války převzít USA, stejně jako Ukrajinu.

Ve skutečnosti by samozřejmě byl Berlín stále schopen sám udržovat základní funkce státu – a dokonce by byl schopen akumulovat poměrně značné rozpočtové prostředky, ale jeho role finančního a ekonomického motoru Evropy by se snížila na nulu a USA by buď musely tuto funkci převzít, nebo tolerovat, že jejich evropští spojenci jdou postupně do záhuby a v zátylku jim sedí Ukrajina. Jak známo, je vždy dobré přenechat spálenou zemi nepříteli, než ji vlastnit sám. Jak již bylo řečeno, pro USA by znamenalo přenechání jejich evropského předmostí ve prospěch Ruska, i kdyby bylo zcela zničeno, faktické ukončení pokusů o obnovení jejich vlastní hegemonie.

Doba, kterou mají USA na vedení distanční války proti Rusku, je totiž omezena na dva roky. Dalším krokem je buď přejít k evropské kontaktní válce, provázené jadernou apokalypsou, nebo zaevidovat bolestivou porážku v ukrajinském tažení a zároveň se pokusit udržet Evropu, která ještě není zcela zničena, přičemž hodnota spojení s ní roste s tím, jak slábnou samotné USA.

Právě proto Američané potřebovali ukrajinské ofenzivy už od počátku. Zprávy o nich totiž umožňovaly Washingtonu mobilizovat své spojence, které přesvědčovali, že stačí vyvinout jen trošinku více úsilí, předat Ukrajině trochu více různých zbraní a vojenské techniky, zásobit ji granáty a raketami, vycvičit několik desítek tisíc jejich vojáků na západních cvičištích – a Moskva se zlomí. V souladu s tím by evropské oběti nebyly zbytečné.

Jeden rok uplynul, běží druhý. Ukrajinské úspěchy skončily, evropské rezervy jsou vyčerpány a Rusko tlačí na frontu stále tvrději a nedělá žádné ústupky. Na obzoru se rýsuje evropská hospodářská katastrofa, která může být odvrácena jen za cenu odstoupení od neúspěšného ukrajinského projektu. USA se nevzdávají, snaží se bojovat tím, že do války s Ruskem aktivně zatahují Polsko a Rumunsko. Zatím se jim to však nedaří: ani „panowie z królestwa“ /panstvo velkomožné/, ani „domeniu nobil“ /vznešení pánové/ nechtějí opakovat ukrajinskou cestu, bojovat proti Rusku sami, a vyhýbají se této čestné misi všemi prostředky. Požadují podporu, když už ne celého NATO, tak alespoň jeho evropské části. Poslední šanci, jak je natlačit do války s Moskvou, je vytvořit situaci, kdy budou nuceni vyslat na rozpadající se Ukrajinu vojska, aby převzala kontrolu nad územími, která jim patřila před rokem 1939, respektive 1940. Tam by se měly setkat s ruskou armádou a pro Američany už bude jen čistě technickou otázkou, jak zorganizovat provokaci vedoucí k válce.

Z tohoto pohledu se ukrajinská ofenziva stává nevyhnutelnou, protože ji Spojené státy potřebují.

V téměř nepravděpodobném scénáři (který je nicméně také třeba brát do úvahy) by se Kyjevu nějakým zázrakem podařilo dosáhnout drobných úspěchů a stabilizovat frontovou linii před zimou. Spojené státy by pak měly argument pro to, aby přiměly Evropu k aktivní účasti ve válce (vyslání evropských jednotek na Ukrajinu). Washington bude svým partnerům tvrdit, že Kyjev udělal, co mohl, že situace je patová, že to nikdo nebude tolerovat, ale že nikdo také nemůže zaútočit. Aby se to zvrátilo a Rusko bylo donuceno uzavřít mír ve prospěch Západu, je třeba Ukrajinu posílit evropskými kontingenty. Evropa sama nemůže dlouho čekat (z ekonomických důvodů), tak ať sebou hodí.

V podstatě je téměř nevyhnutelné, že Ukrajina bude poražena, její ofenziva selže, její rezervy budou vyčerpány, nebude co na této frontě držet a režim se nám začne rozpadat před očima. Pak USA řeknou, že ony a jejich spojenci udělali vše, co mohli, ale Ukrajinci (kvůli svým hloupým a zkorumpovaným vládcům) nedokázali plně využít západní pomoci. Proto bude třeba Ukrajinu odepsat a na vině bude ukrajinská vláda. Poláci a Rumuni by se měli postarat o ochranu „svých

historických" území.

To dává USA šanci zachovat si tvář a ponechává jim naději na pokračování a dokonce rozšíření války proti Rusku organizováním provokací proti polským a rumunským jednotkám, které by vstoupily do západních oblastí Ukrajiny, a svalováním viny za to, co se stalo, na Rusko.

Připomínám, že Washington už nejednou prohlásil (na různých vojenských a politických úrovních), že o osudu Ukrajiny se musí rozhodnout do poloviny až konce letošního léta a že nadcházející ukrajinská ofenziva bude poslední. Tato prohlášení již delší dobu opakují evropští představitelé a představitelé NATO a nedávno se podobně vyjádřil i český prezident.

Jednoty Západu v otázce ukrajinské ofenzivy tedy bylo dosaženo – ukrajinské ozbrojené síly by měly zaútočit, protože je to v politickém zájmu USA a EU. Výsledek ofenzivy není vůbec důležitý. Její úplný neúspěch uspokojí Američany pravděpodobně ještě víc než částečný úspěch, protože neúspěch jim dává šanci (za cenu odkopnutí Ukrajiny, která podle nich naprosto selhala) vyklouznout z ukrajinské pasti, do níž se Washington sám vehnal.

Takže bez ohledu na to, co si Zelenskij myslí nebo říká, musí ukrajinská armáda přejít do ofenzivy. Jedinou šancí, jak se jí vyhnout, je naděje, že se fronta zhroutí dříve, než bude připravena k útoku.

AUTOR: Rostislav Iščenko

[ZDROJ](#)

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová Republika